

**ГЕОРГИ КОНОВСКИ
СТАРИЯТ ПОЛКОВНИК И
НОВАТА ГОДИНА**

chitanka.info

Старият полковник се дотътри до дивана и се разположи на централно място. По предположението на домакините там трябваше да седнат трима от гостите. И от другите страни на масата още четирима — те ти готова средата за поредната Нова година.

Само че и сега се налагаше да донесат още столове, а на късите страни на масата да се сбутат по двама. Старият полковник отново беше заел централното място — на практика разлял се като Джаба Хатянина върху дивана и не оставящ място никому там.

За което той, разбира се, не се и замисляше. Че къде ще го сложат, ако не в центъра? И на масата, и на празника. Та той е Старият полковник... Е, имаше домакин, възрастен мъж, при това негов зет. Но Старият полковник си знаеше — щом се е оженил за глупавата му дъщеря, значи в йерархията е нейде в сержантските редици. Най-много старши сержант. Без шансове за офицер.

Деветдесет години вече живееше на тоя свят и поне 80 от тях искаше да командва всичко и всички. Та нали затова стана офицер, после началник на отдел, накрая се пенсионира полковник. Не обръщаше внимание на тъпите шегички, че полковник е вече ненужен кадър, чакащ да го застигне по чин лейтенантът. Нито го интересуваше подмятането, че фактически си е бил чиновник, а не офицер...

Старият полковник знаеше — светът има център. И този център е Той. Вярно, преди имаше някакви генерали, министри... Ама си отидоха и той стана центъра на центъра. Което доказваше всеки ден и пред всекиго...

Макар... Зетят нещо не щеше да приеме естествената градация в семейството. Отказа да прати жена си — демек, дъщерята на Полковника, да се пресели в жилището му и да се грижи за него. Сопна се, че бил й направил два пъти по-голям апартамент от тоя на баща й, че живеят наблизко, накрая иронично го запита дали знае, че дъщеря му от 40 години има семейство?

Е, идваше тя всеки ден, чистеше, переше, даже подстригваше Стария полковник, ама... Друго си е да имаш обслужващ персонал под ръка, друго си е да викнеш и да дотича грижовна дъщеря. Тая. Тъй като другата замина с мъжа си за София и хич даже не щя да остане, та да гледа баща си. Егоистка! Не може да прецени кой е истински важният, надценява момиченцата си и подценява Стария полковник...

Разположи се той на дивана и се отпусна. Ха сега да види какво ще му сервираат. Хубаво и вкусно трябва да е, не е за някакъв случаен човек. Накрая ще им даде оценката — нека треперят дали ще е доволен... В краен случай, ако хептен му се хареса — може и да поблагодари. Сдържано, няма да ги разглезва.

Внукът какво все тича навън? Да, децата му били в другата стая, приспиват ги... Абе, ще ги приспите — ела най-напред виж дядо си, порадвай му се... Деца! Пискливци!

Затова и не щя да става бавачка на внуците си. Дъщерята и зетят си ги отгледаха — техни са си, да не ангажират други. И тия ще отгледат... Но на дядо си трябва да отделя внимание това момче. Един дядо има — и то какъв...

Дядовци... Май и Старият полковник имаше дядовци. Не ги помни. Отдавна беше, пък все зает, зает... Ученик, после във военно училище, след това работата. Кога да отделя време за баща и майка, камо ли за дядовци? Пък и те сами се оправяха. Да не са деца някой да ги обгрижва и глезондри...

Хайде бе, дъще... Хайде обърни внимание... Много важно, че печеното приготвяш. Ще успееш — сам Полковникът е тук, всичко друго трябва да остане назад...

Зетят пък какво маха от стената? Снимки? Я, я — какви са? Защо е с някаква униформа на тях? Бригадирски? Командир на бригада е бил? Кога това? Как така? Старият полковник знае — бригади имаше едно време. И той беше участвал. На национална бригада. Нямаха униформи, с гумени цървули ходеха, в работно облекло, с каскетите... Как така „имало и после бригади“? Няма!!! Една бригада имаше!

Зетят вади снимки. Баща му бил на тях. В униформа, с щаба — и те с униформи. И книга вади. В нея пак снимки. Че и за баща му пишат...

Абе, не е имало други бригади! Ако имаше — нали щеше да знае... Какви са тия значки? Ударник? Зетят бил ударник, командир бил... Тоя още малко и полковник ще се изкара... Няма бригади! И — толкова!

Старият полковник се ядоса. Абе, тия нещо за мезе го вземат... Как така някакъв си зет ще е бил командир? И награди има, и грамоти... Полковникът не признава такива работи, стига си е измислял...

Отдавна живее той — и всичко знае. А което не знае — значи не съществува. Недостойно за вниманието му, значи ненужно...

Тя там какво са заприказваха? Какви нови книги? Няма нови книги! Той не може вече да чете, размива му се погледът. И книги, достойни за него, няма. То и филми няма... Едни новини останаха, ама много лъжат, та го ядосват... И мачовете глупави... Ей го умря му отборът. Така твърди зетят. А той си е жив — просто името му взеха и го възкресиха. Има го! Нищо, че е умрял! Партията го е създала тоя отбор, не е на ония хулигани, дето зетят ги харесва. И Партията ще каже има ли го отборът. А Партията го е одобрила новия отбор. Сам Генералът го е признал — значи го има...

Ама тия пак се заприказваха... И за какво? Някакви рецепти разменят, филми обсъждат, за бебетата говорят... Стига с тия дребнавости! Полковникът е тук, Полковникът ще слушате...

Да им разкаже за живота си, за службата, за трудната работа с тоя или оня партиен шеф, когато трябваше да лавира помежду им и да внимава, много да внимава...

Ей, я стига вече! Тук ще слушате...

Миналата година Полковникът им разказа малко от житието-битието си. Даже скастри сватята. Че оная искала Нова година да празнува, а не да слуша... Него, бе — Него не щя да слуша...

Но я накара...

Сега — я да пуснат телевизора... Малко стари градски песни. Как си ги харесва Той... Кога беше млад и все така силен и умен...

Защо не щат? Какъв празник? А, Нова година, вярно... Ами песни, бе — песни... Искали да си говорят, не искали телевизор... Много ти разбират тия младите... Ей дъщерята 60 мина, ама още нищо не разбира. Глупава — омъжи се за тоя, дето се прави на по-умен от Полковника. И дъщерята още с тъмна коса ходи, не побелява. А каква зряла жена е без бяла коса? Нищо не разбира, нищо... Такъв човек да има наблизко — и да не желае да го слуша, да изпълнява. Ето — оня ден се разсърди, че три пъти я върна до магазина. Ами ще я връща, я — като му донесе не от хубавия хляб. Е, да де — той й поръча хляба, ама отде да знае, че имало и от другия? Ми, ще му се извини, ще отиде и ще донесе желаниа. А можеше да му каже, че освен тия двата имало и от специалния. Дето като му чу названието Полковникът, веднага му

се прияде... Много се разглези дъщерята, много... Пет пресечки са до магазина, колко му е, че отишла три пъти? Ми, полезно е...

Да, бе — на работа била, трябвало да тича, за да успее...

Изобщо — разбира ли тя кой е Той...

Той, Старият полковник...

А, какво става? Защо, все пак, пуснаха телевизора?

Нова година настъпвала?

И какво от това? Какво е една Нова година пред Старият полковник...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.